

TRANSFORMATIONAL POTENTIAL OF FLUCTUATIONS IN THE SELF-ORGANIZATION PROCESSES OF THE POLITICAL SYSTEM

Berezinsky V. P.

This article addresses the role of fluctuations in the political system self-organization process of its transformation, traces the evolution of the system in the zone of bifurcation under the influence of small destructive impulses that come from the nonlinear medium.

Key words: *the political system, self-organization, fluctuation, bifurcation, attractor.*

УДК 323.2(477)

О. М. Сахань, кандидат соціологічних наук, доцент

РЕФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ ЯК ЧИННИК ЗАПОБІГАННЯ КОНФЛІКТНОСТІ В СУСПІЛЬСТВІ

Присвячено проблемі реалізації адміністративної реформи, що спрямована на комплексну перебудову існуючої в Україні системи державного управління. Проаналізовано результати реформістських заходів та їх роль у подоланні конфліктогенних процесів у суспільстві.

Ключові слова: *адміністративна реформа, реформування суспільства, соціальна напруженість, конфліктність у суспільстві.*

Актуальність проблеми. У сучасних умовах політичної та економічної нестабільності в нашій країні, які супроводжуються високим рівнем соціальної напруженості та конфліктності у різних сферах суспільного життя, особливого значення набувають формування нової системи державного управління, подолання її внутрішньої суперечливості, незавершеності, громіздкості і відірваності від людей. Комплексна перебудова існуючої в Україні системи державного управління можлива завдяки проведенню відповідних реформістських заходів, серед яких чільне місце посідає адміністративна реформа. Її реалізація передбачає організацію узгоджених між собою заходів, спрямованих на суттєве підвищення рівня керованості суспільно важливими процесами шляхом оптимізації структурної побудови та діяльності системи органів виконавчої влади, перетворення їх із пасивних виконавців законодав-

чих та інших нормативно-правових актів у злагоджений та ефективний політичний механізм вироблення і реалізації державної політики, прискорення економічних і соціальних реформ.

Реформування державного управління має бути органічно вбудованим у процеси суспільних перетворень, спрямованих на прогресивний розвиток та подолання конфліктогенних процесів у суспільстві. Тому питання раціонального та високопрофесійного адміністрування, ефективної організації владної вертикалі, практичної реалізації державних соціальних програм для попередження конфліктності в суспільстві та наближення влади до людей набуває особливої актуальності для сучасної України.

Враховуючи нагальну потребу питання щодо реформування системи державного управління, авторка статті ставить за *мету* розглянути особливості і можливі наслідки проведення адміністративної реформи в Україні, спрямовані серед іншого на подолання соціальної напруженості та конфліктності в суспільстві.

Аналіз останніх джерел і публікацій. Питання щодо потреби адміністративної реформи ставилися науковцями та політиками з часів проголошення незалежності України. Проте більшої значущості ця проблема набула після вступу України до Ради Європи в листопаді 1995 р. До того часу країни Центрально-Східної Європи вже досягли певних успіхів в проведенні адміністративних реформ, що було значною мірою зумовлено чітким розумінням реформ не як самодостатнього процесу, а як забезпечувальної діяльності зі створення адміністративної системи, що спроможна здійснити весь комплекс необхідних суспільних перетворень для досягнення стратегічної мети – вступу до ЄС [1, с. 5–10]. В Україні ж будь-які ініціативи держави в реформуванні суспільства в поєднанні частіше за все з деструктивним характером політики, яку проводить влада, виступили головною причиною високої конфліктності суспільства. Конфліктогенними виявилися такі напрямки політики реформ, як фінансова стабілізація, політика у сфері правопорядку, прибутків і в цілому в сфері праці, заробітної плати, пенсійна, податкова, мовна та ін. Це зумовило наявність в останнє десятиліття не тільки у вітчизняній, а й у зарубіжній науці дискусійних, проблемних питань стосовно здійснення адміністративної реформи.

Спектр проблемних питань щодо адміністративного реформування, досліджуваних науковцями, досить широкий. Це, зокрема, розроблення вихідних засад, пов'язаних із здійсненням адміністративної реформи (В. Авер'янов, О. Андрійко, Ю. Барабаш, Ю. Битяк, В. Бакуменко, Р. Войтович, З. Гладун, Я. Гонцяж, Р. Калюжний, Ю. Кальниш, І. Козюра, І. Коліушко, В. Костицький, М. Лесечко, І. Надольний, О. Оболенський, Н. Плахотнюк, М. Пухтинський, В. Развадовський, В. Ребало, Г. Ситник, В. Цветков, В. Яцуба та ін.); питань

ня практичної реалізації адміністративної реформи, в тому числі проблеми системи державного управління та вдосконалення діяльності державної влади (А. Гальчинський, В. Геєц, Н. Гончарук, М. Лахижи, В. Мартиненко, Н. Нижник); проблеми регіонального управління в сфері надання адміністративних послуг та окремих напрямів державного управління (О. Баранов, П. Ворона, В. Голуб, Н. Діденко, Ю. Куц, М. Латинін, С. Серьогін, Ю. Шаров); порівняльний аналіз адміністративних реформ зарубіжних країн та проблеми децентралізації (І. Василенко, М. Воронов, І. Грицяк, А. Лелеченко, В. Лемак, Л. Сморгунів); історичні та філософські засади розуміння, адаптації і прогнозування процесів глобалізації в контексті їх впливу на адміністративну реформу та систему державного управління загалом (О. Білорус, В. Воротін, Р. Войтович, С. Маруняк, І. Надольний, Н. Симонія, Г. Ситник); інноваційні соціальні технології державного управління, сутності, тенденцій, наслідків глобалізації та її впливу на систему державного управління, національні політичні інститути, державний суверенітет (Р. Джейн, В. Іванов, Дж. Олсен, Дж. Сорос, Дж. Стігліц, А. Уткін).

Теоретичні дослідження вчених доповнили розробки українських політиків і державних діячів з цього питання, зокрема, Р. Безсмертного, О. Дьоміна, Ю. Єханурова, С. Ківалова, Є. Кушнарьова, Л. Кучми, В. Литвина, В. Медведчука, В. Пустовойтенка, В. Семиноженка, В. Симоненка, В. Ющенко та ін.

Отже, основна частина робіт вітчизняних та зарубіжних авторів має переважно загальнотеоретичний характер або присвячена вирішенню окремих аспектів проблеми реформування державного управління. Водночас у працях дослідників не приділяється належна увага особливостям організації та проведення адміністративної реформи в Україні у системі державного управління та органів виконавчої влади, її наслідків як чинника запобігання конфліктності в суспільстві, що вимагає узагальнення і розроблення комплексу необхідних заходів, які можуть застосовуватися в процесі перетворень. Незважаючи на досить значну кількість наукових досліджень, зазначені питання не втрачають своєї актуальності і потребують постійної уваги.

Виклад основного матеріалу. З часів проголошення незалежності України керівництво країни лише декларувало позиції щодо створення системи ефективного управління для надання максимальної кількості якісних управлінських послуг та необхідності подолання корупції в органах державного управління [2], упевнюючи громадян країни в тому, що це дозволить забезпечити демократизацію та прозорість управлінських структур, поставивши в центр уваги людину, її інтереси та потреби.

Після ухвалення Концепції адміністративної реформи (липень 1998 р.) процес реорганізації системи державного управління загальмувався на роки.

Не було розроблено Програму здійснення адміністративної реформи, не визначено джерела і обсяги її фінансування. Залишалися нерозв'язаними проблеми реального забезпечення прав і свобод людини і громадянина; оптимізації загальнодержавного управління; децентралізації та розвитку місцевого самоврядування з делегуванням значних повноважень регіонам; створення сучасної системи підготування та перепідготування управлінських кадрів; зменшення кількості чиновницько-бюрократичних ланок, що має сприяти якіснішому наданню адміністративних та управлінських послуг, а також ефективному розподілу фінансових ресурсів на місцях; стимулювання розвитку регіональної соціальної інфраструктури (лікарні, школи, садочки тощо).

Реформування системи державного управління, яке передбачене Концепцією адміністративної реформи, на думку фахівців, стосується здебільшого верхніх ешелонів влади [3]. Частково це можна пояснити традиційним «адміністративістським» підходом до всіх владних інституцій, які в радянські часи вважалися суто державними. А це є суттєвим недоліком, бо унеможливує максимально наблизити владу до народу. Для реорганізації системи органів виконавчої влади важливим є і реорганізація адміністративно-територіального устрою та місцевого самоврядування, оскільки це впливає на структуру, визначення ланок органів виконавчої влади, а також їх взаємодії з місцевим самоврядуванням. Регіональні і муніципальні аспекти концепції не конкретизувалися, а муніципальна реформа вважалася окремою складовою, продовженням адміністративної реформи. Доцільніше було б із самого початку вирішити питання поєднання процесу адміністративної реформи і реформи адміністративно-територіального устрою.

Тільки в грудні 2010 р. Президент України В. Янукович, зазначаючи актуальність питання щодо впорядкування системи влади в Україні, дав черговий старт першому етапу адміністративної реформи, спрямованому на боротьбу з бюрократією та економію державних коштів. Глава держави підкреслив, що успіх адміністративної реформи залежить від вдало визначених шляхів діяльності органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, громадських організацій та підприємств при здійсненні делегованих державних функцій. Тому під час її проведення враховуватиметься точка зору місцевого самоврядування і місцевих адміністрацій, що є досить важливим для отримання очікуваного ефекту від впровадження реформ [4]. Передбачалося, що усі надлишкові функції та повноваження держави мали бути скасовані, а ті функції, що залишилися – перерозподілені між різними типами органів влади. При цьому запроваджуючи адміністративну реформу, влада наголосила на тому, що виходитиме з інтересів не чиновників, а звичайних громадян.

Проте після 2 лютого 2011 р., коли до парламенту потрапили президентські законопроекти «Про центральні органи виконавчої влади» (№ 8055) та

зміни до Закону «Про Кабінет Міністрів України» (№ 8056), за твердженням деяких фахівців, стало зрозуміло, що більшість ініціатив прямо повертають систему державного управління в Україні до практик радянського та пострадянського типів, тобто влада обрала шлях на фактичну руйнацію виконавчої влади та знищення крихітних еволюційних досягнень у нашому механізмі врядування [5]. Наприклад, президент пропонує на законодавчому рівні закріпити за собою повноваження: щодо призначення і звільнення заступників міністрів та керівників інших центральних органів виконавчої влади (далі – ЦОВВ), затвердження положень про ЦОВВ, давання обов’язкових до виконання «доручень президента» будь-якому органу виконавчої влади [6], тобто усних і письмових вказівок від його імені будь-кому у виконавчій владі, які до останніх років унеможливлювали будь-яке стратегічне планування в роботі виконавчої влади та планомірну роботу міністерств. Адже саме ці позаправові вказівки виконуються в першу чергу, на шкоду будь-якій іншій роботі, а їхній зміст абсолютно непрозорий та неподконтрольний для суспільства. І часто саме через ці «доручення» лобіюються приватні інтереси.

Усе це порушує Конституцію та інші закони України, оскільки глава держави відповідно до приписів Основного Закону та неодноразових тлумачень Конституційного Суду України не може «взяти» собі ці повноваження в інший спосіб. Отже, кінцева мета адміністративної реформи щодо значного підвищення ефективності державного управління та зниження рівня корупції в органах державної влади на всіх щаблях, конкурентоспроможність держави і навіть її шанси на виживання опинилися під загрозою.

Несистемний підхід та ігнорування потенційних ризикоутворюючих чинників, відверто деструктивна політика влади за багатьма напрямками життєдіяльності суспільства на першому етапі реформування спричинили кризовий стан соціально-економічних інститутів суспільства. Адміністративні структури та процедури не відповідають потребам суспільства, не сприяють здійсненню соціально-економічних реформ, про що свідчить погіршення соціально-економічної ситуації в державі: скорочення обсягів виробництва, невідповідність попиту і пропозиції на ринку праці; безробіття; обвальне падіння виробництва товарів та погіршення послуг, у тому числі медичних; нижчі за прожитковий мінімум доходи значної частини населення; підвищення цін на житлово-комунальні послуги, продукти харчування та предмети першої необхідності; втрата заощаджень населення; низький рівень життя народу і як наслідок – значне скорочення середньої тривалості життя, зменшення населення країни. Безнадійність, безвір’я, приреченість, соціальна депресія стають найбільш поширеними характеристиками суспільної свідомості більшості соціальних груп і прошарків населення. Очікування позитив-

них змін, що затяглися, замінюються розумінням необхідності пошуку оптимальних шляхів виживання, пристосування до наявної ситуації.

Природно, що громадяни не задоволені малою ефективністю уряду та органів виконавчої влади, низькою якістю управлінських послуг, повільністю та нерівномірністю перетворень. Результатом таких україн негативних тенденцій є втрата довіри до органів державної влади, а для Української держави в цілому – втрата позитивного іміджу як серед своїх громадян, так і в світі. Такий стан у системі органів виконавчої влади створює обстановку невизначеності, невпевненості, дезорганізує її роботу, є чинником політичної нестабільності та може стати детонатором серйозного соціально-політичного конфлікту.

Зміни, що покликані зробити владу більш прозорою, ефективною та дешевшою для суспільства, запропоновано розпочати із скорочення більш як 50 % державних службовців, оскільки за останні декілька років штат чиновників в Україні збільшився на 30 тис., а видатки на утримання органів виконавчої влади в загальному обсязі Державного бюджету України збільшилися з 1,5 до 3,8 %. На тисячу населення у нас майже вдвічі більше чиновників, ніж у будь-якій країні ЄС. В українському уряді була найбільша кількість міністрів у Європі – 29. При цьому міністерства не змогли виробити і реалізувати ефективну політику, аби зменшити масштаби тіньової економіки, запобігти погіршенню стандартів у сферах охорони здоров'я та освіти, збільшенню нерівності у розвитку регіонів і зuboжінню значної частини населення. Поки «ручне управління» державою не припиниться, державна служба залишатиметься неефективною, бо вона ще не повністю трансформована в інституцію, що забезпечує реалізацію державної політики.

За підрахунками фахівців, реформування системи влади в Україні дозволить отримати понад 1 млрд гривень економії на утримання органів державної влади.

На сьогодні в рамках адміністративної реформи вдалося впорядкувати функції деяких міністерств і відомств, прибрати їх дублювання, відбулося скорочення штатів, а саме: в грудні 2010 р. без посад у новому уряді було залишено дев'ять міністрів; перепризначено 10 членів Кабінету Міністрів України. Наприклад, замість реорганізованого Міністерства економіки України було створено Міністерство економічного розвитку і торгівлі України; Міністерство транспорту та зв'язку України було реорганізовано в Міністерство інфраструктури України, Державну автотранспортну службу України, Державну авіаційну службу України, Державну службу зв'язку України, Державну службу морського і річкового транспорту України і т.д. 111 органів центральної виконавчої влади реорганізовано на 74. Причому із 69 контрольних органів залишилося 11. Апарати центральних органів влади скорочено більш ніж на 17 %. Було 26 354 особи, стало – 21 173 [7].

Крім того, на 20 % скорочено центральний апарат Державної податкової служби України, однак загальна чисельність співробітників податкової зменшилася лише на 11 % замість необхідних 30 %. Раніше в центральному апараті було 35 департаментів, нині їх залишилося 22, а за рахунок оптимізації структури скоротилися дублюючі функції і були об'єднані ті, які перетиналися між департаментами. Також було скорочено 81 податкову інспекцію у регіонах – їх залишилося 387. Що ж стосується обласних апаратів, то тут скорочення пройшли по максимуму – на 30 %. Загальна чисельність штату ДПСУ зменшилася з 62 тис. (до Указу президента про скорочення держапарату на 30 % в рамках адмінреформи) до 55 тис. співробітників, з яких 3 тис. працюють у Центральному офісі по роботі з великими платниками. На черзі територіальні органи виконавчої влади. Чиновники самі визнають, що десятиліттями виконують абсолютно нікому не потрібну роботу. Виходячи з цього, було змодельовано кожен територіальний орган влади в оптимальній чисельності та структурі. Визначено й ті, які мають бути взагалі ліквідовані. Всього по територіальних органах буде в середньому скорочено 24 % працівників. Із 157 142 осіб залишаться 134 389.

Згідно з указами Президента України «Про питання Адміністрації Президента» і «Про питання апарату РНБО» змінено і оптимізовано структуру цих інституцій. Сумарно скорочено штат з 740 до 604 осіб.

Проте не можна не враховувати, що руйнація одних структур обов'язково передбачає період «невизначеності», який передувє появі і розвитку нового порядку, а ефективність реформ визначається співвідношенням отриманого результату та затраченими ресурсами для досягнення поставленої мети реформи. Тому в процесі реформування ефективність здійснюваних реформ необхідно постійно контролювати та аналізувати витрати з метою отримання об'єктивних відомостей про витрачені ресурси. Це і внутрішній контроль, заснований на принципах ієрархії; і контроль з боку фінансових установ за видатками в процесі здійснення реформ; і контроль з боку судової влади з метою забезпечення відкритості, створення рівних умов для учасників перетворень, запобігання корупції та посилення відповідальності; і громадський контроль з використанням елементів оцінювання результативності реформи на підставі опитування клієнтів та інші заходи [8, с. 337].

Реорганізація центральних та реформування місцевих органів влади – це лише перші етапи адміністративної реформи спрямовані на скорочення бюрократичного апарату, підвищення дисципліни і якості послуг державної служби. Однак негативною стороною цих перетворень є те, що в умовах високого рівня безробіття в Україні масове скорочення висококваліфікованих управлінських кадрів посилює напруженість і конфліктність у суспільстві та призводить до дисфункціонального розвитку в усіх сферах життєдіяльності

країни. Десятки тисяч звільнених людей треба працевлаштувати, постає запитання: за рахунок кого, випускників вишів або досвідчених, працюючих десятки років у своїх структурах фахівців? І чи справдяться очікування президента щодо оздоровлення державного апарату, підняття його ефективності незалежно від персоналій, які очолюють те чи інше міністерство, агентство, службу або інспекцію, позбавивши його від чинників, що породжували корупцію, зловживання, неефективність? Та чи всі ті, хто залишився у владних інституціях, «чесні та порядні чиновники, з людяним ставленням до громадян», як сподівається президент?

Адміністративна реформа мала вставити у перебудовану систему управління серйозні та системні запобіжники проти корупції. Ситуація, коли одна й та сама людина чи орган і надає послуги і контролює якість їх надання, стала б неможливою. Проте найбільшою серед можливих загроз експерти вважають ймовірність зростання зловживань владою та створення сприятливих умов для розвитку корупції на місцях у результаті збільшення повноважень на місцевому рівні [9]. Так, нова редакція Закону України від 2 грудня 2010 р. за № 2591-17 «Про Кабінет Міністрів України» підвищує повноваження Президента України щодо призначення Прем'єр-міністра та членів уряду. Міністри навіть щодо своїх заступників мають тільки право на «пропозицію» до прем'єр-міністра, а при звільненні цих заступників президент узагалі керується лише власним розсудом. Навіть прем'єр-міністра позбавляють права ініціювати зміни у складі Кабінету Міністрів. Віце-прем'єр-міністри тепер мають власні міністерства, однак ліквідовано урядові комітети, які вважалися одним з небагатьох досягнень нашої держави у наближенні процедури підготування та ухвалення рішень урядом до рівня демократичних європейських країн. Адже саме на рівні урядових комітетів була можливість реального обговорення проектів рішень членами уряду (та іншими вищими посадовцями), зменшення корупційних можливостей протягувань «термінових» урядових актів на засідання Кабінету Міністрів без обговорення. Зменшення публічності та колегіальності в роботі уряду, погіршення міжміністерської координації є кроком назад.

Нарешті, змінюючи ієрархічну структуру, державні органи залишалися у системі управління, яка у попередні роки довела свою неспроможність щодо впровадження та підтримання реформувальних – лібералізація управління не стала вимогою та справою ініціаторів реформувальних. Профільні законопроекти, що надходять до парламенту, після пошуку внутрішньоурядових компромісів значно втрачають у своєму реформаторському потенціалі. Прихована боротьба за повноваження та функції, що відбувається під час переписування положень центральних органів виконавчої влади, не знаходить свого завершення та безкінечно затягує процес. Держава не забезпечила правової під-

тримки для здійснення реформ, більш того, навіть виконання тих законів, які сама приймає. Це свідчить про некерованість державних органів. Правова нестабільність виражається не тільки у відсутності окремих законів або інших нормативних актів, а в їхньому незадовільному виконанні, їх періодичному коректуванні та змінах. Фактично єдині наслідки реформи сьогодні – це зменшення кількісного складу Кабінету Міністрів та збільшення міністерств та повноважень у руках Президента України, що дуже далеко від задекларованого збільшення ефективності «вже сьогодні».

Тому успішне проведення адміністративної реформи прямо залежить від проведення політичної реформи, спрямованої на збалансування владних повноважень Президента України, законодавчої та виконавчої гілок влади, запровадження ефективних важелів стримування та противаг у відносинах між ними, подальший розвиток парламентаризму, формування уряду парламентською більшістю. Будь-які кроки адміністративної реформи мають проводитися комплексно та узгоджено з реформуванням місцевого самоврядування та адміністративно-територіального устрою, економіки, соціальної сфери тощо і відповідати інтересам людей, місцевої громади, регіонів, національного господарства

Висновки. Подолання соціальної напруженості та конфліктності суспільстві можливе серед іншого завдяки проведенню адміністративної реформи, спрямованої на підвищення ефективності державного управління та суттєве зменшення використання коштів державного бюджету на утримання державного апарату в комплексі з реформуванням інших галузей життєдіяльності суспільства. Саме побудова системи державного управління із чітким розподілом повноважень та відповідальності, оптимізованою за змістом і переліком державних функцій, кількістю державних службовців, пріоритетом діяльності якої буде реалізація національних інтересів та наближення до потреб і запитів людей, сприятиме зменшенню рівня соціальної напруженості та конфліктності у різних сферах суспільного життя в країні та становленню України як всебічно розвиненої, правової, конкурентоспроможної держави, впливового суб'єкта міжнародних відносин з високим рівнем добробуту населення.

ЛІТЕРАТУРА

1. Гонцяж Я. Адміністративна реформа: нездійснені мрії та втрачені можливості / Я. Гонцяж, Н. Гнидюк. – К. : Міленіум, 2002. – 136 с.
2. Указ Президента України «Про заходи щодо впровадження Концепції адміністративної реформи в Україні» від 22 серпня 1998 р. № 810; Указ Президента України «Про першочергові заходи з проведення в Україні адміністративної реформи» від 20 листопада 1998 р. № 1284/98; Указ Президента України «Про стратегію рефор-

мування системи державної служби в Україні» від 14 квітня 2000 р., № 599/2000; Указ Президента України «Про концепцію розвитку законодавства про державну службу в Україні» від 20 лютого 2006 р. № 140; Розпорядження Кабінету Міністрів України «Про схвалення Концепції розвитку системи надання адміністративних послуг органами виконавчої влади» від 15 лютого 2006 р. № 90.

3. Авер'янов В. Б. Проблеми науково-теоретичного забезпечення адміністративної реформи / В. Б. Авер'янов // Правова держава: щорічник наук. праць. – К. : Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, 2002. – Вип. 13. – С. 234–240; Авер'янов В. Б. Українське адміністративне право на етапі реформування: питання нової доктрини / В. Б. Авер'янов // Укр. право. – 2005. – № 1. – С. 185–200; Андрійко О. Ф. Адміністративна реформа і державний контроль у системі органів виконавчої влади / О. Ф. Андрійко // Правова держава : щорічник наук. праць. – К. : Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, 2001. – Вип. 12. – С. 300–307; Андрійко О. Ф. Деякі проблеми адміністративної реформи в Україні / О. Ф. Андрійко // Правова держава : щорічник наук. праць. – К. : Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького НАН України. – 2002. – Вип. 13. – С. 284–289; Гонцяж Я. Адміністративна реформа: нездійснені мрії та втрачені можливості / Я. Гонцяж, Н. Гнидюк. – К. : Міленіум, 2002. – 136 с.
4. Янукович В. Україна готується до реалізації адміністративної реформи [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.zhvaniya.com/ua/news/22588/.
5. Тимошук В. Адміністративна реформа, або Назад в СРСР / В. Тимошук, І. Коліушко // Дзеркало тижня. Україна. – 2011. – № 5. – 11 лют.
6. Указ Президента України «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади» від 09 грудня 2010 р. № 1085/2010.
7. Лавринович відзвітував про скорочення держслужбовців та відомства [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://tyzhden.ua/News/35185>
8. Wollman H. Kontrolle in Politik und Verwaltung: Evaluation, Controlling und Wissensnutzung / K. Schubert / N.C. (Hrsg.) Bandelow. Lehrbuch der Politikfeldanalyse. – München; Wien: Oldenbourg. – S.335–360 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: politanaliz.ru/articleprint_261.html.
9. Сокирка Ю. Адміністративна реформа в Україні: експертні оцінки / Ю. Сокирка, Л. Сковчиляс, О. Шиманова, А. Романюк. – Львів : ЦПД, 2009. – 28 с.

РЕФОРМИРОВАНИЕ СИСТЕМЫ ГОСУДАРСТВЕННОГО УПРАВЛЕНИЯ В УКРАИНЕ КАК ФАКТОР ПРЕДУПРЕЖДЕНИЯ КОНФЛИКТНОСТИ В ОБЩЕСТВЕ

Сахань Е. Н.

Посвящено проблеме реализации административной реформы, которая направлена на комплексную перестройку существующей в Украине системы государственного управления. Проанализированы результаты реформаторских мероприятий и их роль в преодолении конфликтогенных процессов в обществе.

Ключевые слова: административная реформа, реформирование общества, социальная напряженность, конфликтность в обществе.

THE REFORMING OF THE SYSTEM OF STATE GOVERNANCE IN UKRAINE AS A FACTOR PREVENTION OF THE CONFLICTS IN A SOCIETY

Sakhan' O. M.

The article deals with the implementation of the administrative reform that aims at a comprehensive restructuring existing system of public administration of Ukraine's. Analyzed the results of reform measures and their role in addressing conflict processes in society.

Key words: administrative reform, reform of society, social tension, conflicts in society.

УДК 930.2:32-027.21:316.46

Ю. А. Пащенко, аспірантка

ІСТОРИЧНЕ СТАНОВЛЕННЯ ФЕНОМЕНА «ІМІДЖ ПОЛІТИЧНОГО ЛІДЕРА»

Досліджено історію становлення феномена «імідж політичного лідера». Визначено сутність поняття «політичний імідж», а також його основні функції. Розглянуто деякі історичні етапи у формуванні іміджу як наукової категорії. Докладно вивчено іміджі, які існували у різні історичні епохи. Придільно увагу найбільш дієвим та яскравим образам політичних лідерів.

Ключові слова: імідж, політичний лідер, образ політичного лідера, ідеальні характеристики, функції іміджу, суспільна свідомість, політичний гравець.

Актуальність проблеми зумовлена необхідністю виявлення основних історичних етапів у розвитку феномена «імідж». Аби на сучасному етапі розвитку науки вивчати категорію «імідж», необхідно зануритися в історичне коріння цього предмета дослідження. Важливим постає питання зародження та розвитку напрямку дослідження, в якому головними виступають образи та авторитет особистості, адже з давніх часів у кожного правителя було сформовано авторитетний образ, який використовувався у комунікації з підлеглими, лідерами інших держав, а також зі своїм народом. Політичний лідер – це обличчя країни, яке представляє її на світовій арені. На нашу думку, чи не одним із головних чинників успіху та визнання держави світовим співтовариством можна вважати імідж політичного лідера. Звісно, великий вплив на успішність лідера справляють його вродженні та штучно сконструйовані якості як цілісної та гармонійної особистості.